

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סמל ראשון אמיר מנצורי ז"ל

בן חנה ואפרים

נולד בירושלים

בתאריך י"ז בחשוון תשמ"א, 27/10/1980

התגורר בקרית ארבע

התגייס ביולי 1998

שרת בחטיבת גבעתי

נפל בקרב בציר כיסופים

בתאריך ז' באדר תשס"ב, 18/2/2002

נקבר בהר הרצל

אזור: ד חלקה: 6 שורה: 7 קבר: 5

הותיר אחריו הורים וארבעה אחים

בן 21 בנפלו

קורות חיים

בן חנה ואפרים. נולד ביום י"ז בחשוון תשמ"א (27.10.1980) בירושלים. ילד שני להוריו, אח לליאת, נגבה, יונתן וניר.

אמיר גדל בקרית ארבע. למד בבית הספר הממלכתי-דתי, בחטיבת-ביניים בקריה ובישיבה התורנית-טכנולוגית 'בית שלמה' ברחובות. בעת לימודיו בישיבה, התנדב אמיר לשרת ב'משמר האזרחי' ברחובות.

אמיר היה נער שובב, מלא מרץ ושמחת חיים. אהב לשחק כדורגל, כדורסל וטניס שולחן, והרבה לרוץ ולפתח את כושרו. קבוצת הכדורגל האהודה עליו היתה 'בית"ר ירושלים'. בשעות הפנאי אהב אמיר להאזין למוזיקה, בעיקר מזרחית, כורדית ולועזית.

אמיר גדל והיה לבחור גבוה ויפה, שתמיד הקפיד על מראהו. משכמו ומעלה היה, איש שיחה מקסים בעל חיוך כובש, אהוב ונערץ על כל חבריו ומכריו. כיבוד ההורים והמשפחה היה אצלו בעל חשיבות עליונה. בן מסור ואוהב היה, אף פעם לא התלונן ותמיד שידר שהכל טוב.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

ביולי 1998 גויס אמיר לצה"ל. לאחר שעבר טירונות, החל בלימודים במסגרת העתודה ב'אחוזת יעקב' בגן יבנה, במגמת הנדסאי חשמל. לימודים אלה היו אמורים להימשך שנתיים, אולם לאחר שנה העדיף אמיר להתגייס ליחידה קרבית. הוא שב לצבא בחודש נובמבר 1999, ובהתאם לבקשתו הוצב בחטיבת גבעתי.

אמיר סיים בהצלחה את מסלול הלוחם, והוצב כקשר מ"פ בפלוגה המסייעת באזור רצועת עזה. בעל מוטיבציה גבוהה היה ומאוד אהב את הצבא, תמיד נכון למשימות וראשון להסתער. "אמיר שירת שנה וחצי תחת פיקודי, סיפר מפקדו, סא"ל אילן, "ובתקופה זו הטביע את חותמו על מפקדי היחידה וחייליה. אמיר זכה לאהדה רבה בזכות נחישותו הרבה, אומץ הלב, המסירות ונכונותו להושיט יד בכל עת, לכל אחד." אמיר תיכנן להמשיך לשירות קבע ביחידה, אך לא זכה לכך.

ביום ז' באדר תשס"ב (18.2.2002) נפל אמיר בקרב סמוך לכיסופים, כאשר יחד עם מפקדו הוא הסתער על מחבל מתאבד שהגיע למחסום ועצר אותו. בפעולה נהרג גם המ"פ, רס"ן מור אלרוז.

בן עשרים-ואחת היה אמיר בנופלו. לאחר מותו הועלה לדרגת סמ"ר. הוא הובא למנוחות בבית-העלמין הצבאי בהר הרצל, ירושלים. הותיר אחריו הורים, שתי אחיות ושני אחים.

זמן קצר לפני מותו כתב אמיר מכתב להוריו והפקיד אותו, בתוך ספר תהילים, בידי חבר. המכתב מעיד על גדלות נפשו ואומץ ליבו: "אמא תראי, בנך לובש את המדים לבד, וקושר את השרוכים לבד, ומוכן כבר לכל פעולה. אמא תראי, בנך יודע לטעון לבד ומוכן לירות על כל מה שיבקש מפקד הפלוגה, ואסור לי לבכות ומותר לי למות. אמא תראי, בנך לא הולך לבד, בנך לא נושם לבד, ואבדה לי בגוף התחושה. אמא תראי, העלו אותי בדרגה, בנך גיבור של המחלקה. אמא, האם את גאה? ואסור לי לבכות ומותר לי למות. אז אמא, תראי איך אנחנו מתים."

הרמטכ"ל, רא"ל שאול מופז, כתב למשפחה: "הפתק שהשאיר אמיר בספר תהילים... מביע יותר מכל את רצונו להבטיח ביטחון לאזרחי המדינה, לקיים חיים במדינת ישראל ולהבטיח את קיומנו בארץ הזאת."

כותבת חנה, אמו של אמיר, ביום השנה למותו: "לאמיר הבן היקר שלי/ שלדבר עליו בלשון עבר זה לא בשבילי/ בן חיל, אמיץ וגבוה/ שהחיוך על

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

פניו אינו מתמהמה/ מאיר את פניו לכולם לכולם/ וסביבו מקרין חום
ואהבה לכל העולם/ מאז שנפלת אמיר/ אי שם בעזה בצומת כיסופים/
אנחנו בוכים, צוחקים ואותך זוכרים/ זיכרונות טובים בלילות ובימים/
זיכרונות שנותרו מבן אהוב בבנים/ זיכרונות שעולים ואינם מרפים/
ואיתם תמונות מעלים ומעלים/ תמונה שלך גדולה אצלנו בסלון/ עם חיוך
שלא נמחק יום אחר יום/ לכן כשנעלמת לנו כך/ ההלם היה גדול כל כך/
השכל יודע ומקבל את הדברים/ אבל הרגש מסרב ומתנגד לניחומים/ אין
נחמה לבן שנקטף/ לפרח לוורד שממני כך סתם עף/ אלוקים שבשמים
אבינו אב יקר/ ישמור עליך שם בן אהוב מכל משמר/ מסור תפילה בשם
ישראל/ שבמהרה אלינו יגיע הגואל/ ברך את אחיך, אחיותיך והוריך/
שכל כך מתגעגעים אליך/ חסר אתה לנו פה למטה/ עם השמחה והנוכחות
אותם הפגנת/ המיטה שלך עדיין פה מחכה/ כאילו שאמור אתה לחזור
עוד דקה/ לצלצל ולדבר ואותנו להרגיע/ שאתה בריא ושלם ועוד מעט
תגיע..."

ספד לאמיר אחיו הצעיר, ניר: "אמיר. היית בשבילנו הכי טוב. עזרת לנו
בדברים שהיה לנו קשה. אתה הארת לנו אור בבית, ועכשיו האור כבה...
בלעדיך הבית ריק... תמיד שמרת על המדינה ועלינו. אנחנו יודעים
שמלמעלה אתה שומר עלינו מכל רע. אמיר, אני יודע שעכשיו אתה בסדר
שם למעלה. אחי, אנחנו גאים בך, ונהיה גאים בך עד עולם."

הרב אברהם מזרחי, שהיה מחנך של אמיר, ספד לו: "...אתה, אמיר, יחד
עם המ"פ שלך, לא יכולתם לשבת בחיבוק ידיים ולא נשאתם אדישים
לצרת אחיכם. עם הישמע היריות זינקתם מיד אל האויב האכזרי, כדי
לחלץ אחים ממצוקה. כמה אחריות וכמה אהבה גילית, אמיר, במעשה
גדול זה. לא לחינם אתה נקרא אמיר, שפירושו צמרת העץ, אכן לא רק
גבה ממדים היית בגופך אלא בעיקר גדלות הנפש היתה לך, והתקיים בך
הפסוק: 'את ה' האמרת היום... וה' האמירך היום להיות לו לעם...'
אמיר, תפקידך בצה"ל היה קשר מ"פ. בקשתנו היא שתמשיך גם בעולם
העליון להיות הקשר שלנו בינינו לבין ריבונו של עולם. התפלל על נפשנו
כאן, ובמיוחד התפלל למען הוריך, אחיך ואחיותיך היקרים, שתמצא
להם נחמה גדולה, שתמלא את החלל הגדול שאתה משאיר אחריך..."

בני המשפחה כותבים: "...הכל נראה לנו כמו חלום רע. קשה לנו לעכל
שלא נתראה יותר, אנו חושבים שתבוא ותיכנס בכל רגע. גם בחג חיכינו

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

שהדלת תיפתח, ותפתיע אותנו כמו תמיד עם החיוך הנפלא שמילא את הבית, אבל זה לא קרה והיה לנו קשה מאוד. אמיר, אנו גאים בך שנפלת כגיבור, באומץ לב הסתערת כדי להציל נפש יהודית, ונפלת על קידוש השם..."

חיילי הפלוגה המסייעת, שאיבדו באירוע את המ"פ מור ואת הקשר אמיר, כתבו על "הנאהבים והנחמדים, בחייהם ובמותם לא נפרדים": "... דוד המלך פונה לשאול 'איך נפלו גיבורים'. גם אנחנו היום נקונן - איך נפלו גיבורים? השניים שהיו תמיד ביחד, המוליך והמביא בין הקשר והמ"פ, לא יכלו להיפרד אף במותם. ולכן במותם האבידה כבדה לפלוגתנו, ומי ייתן ואתם שם בשמים קרובים למלאכים - תתפללו שלא יהיו עוד אבידות בנפש בין חיילינו ובנינו, שיבוא השלום וישכון בארצנו."

חיילי הפלוגה כתבו קינה לאמיר, על פי אותיות שמו: "א - אמיר איש הקשר היקר לכולנו/ מ - מביא ומקשר בין מפקדנו/ י - ייאוש כבד בתוכנו בהירצחכם על-ידי בני עוולה/ ר - רצית שלא יחסר דבר לאף חייל ודאגת לכולם/ מ - מר היום בנפילתכם כגיבורים בעת מלחמה/ נ - נועם דיברתם עם כל הפלוגה בנחת היד/ צ - ציוויתם לנו במותכם שבל ניכשל במטרה/ ו - ופלוגתנו נהפכה כפלוגה ללא משען ומשענת תומכת/ ר - רחום ירחם על שארינו וישלח לנו את משיחנו/ י - השם ייקום דרכיכם. / ז - זכרכם לא ימוש מתוכנו ולא יעזבנו/ ל - לא נחשה על כאבנו עד יבוא שלום לארצנו."

חיים, חברו של אמיר, כתב לזיכרו את השיר 'מלאך קטן': "אותו מבט אותו חיוך, חודרים אל תוך הלב/ מלאך קטן בין מלאכים, יושב עכשיו צופה שם במרומים/ נתת את כולך באותם רגעים, נתת את ליבך לאלוקים/ מלאך קטן שומר ממעל, מלאך קטן שומר על כולם. // אמיר - את כל חיי, רק תחזור/ זועק את תפילותי, רוצה לחוש שוב את האור/ אין לי לילה אין לי יום, הכל נראה כמו חלום/ אמיר - כל חיי, רק תחזור, רק תחזור. // בכל רגע בליבי מחסירה עוד פעימה/ מנסה להתגבר, אך דבר לא השתנה/ הפרח שנקטף לא יגדל עוד מחדש/ מי שנתן לקח, ועכשיו אתה מלאך..."

חבריו של אמיר כותבים עליו: "אמיר זה אחד, יחיד ומיוחד... לזכור את אמיר זה קודם כל לזכור חיוך מקסים וכובש שלא מש מפניו. המחנכת מכיתה א', המדריך ביבני עקיבא', השכנים, החברים בקרית ארבע,

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

החברים בצבא, ההורים, האחים והאחיות וכל בני המשפחה - כולם
זוכרים אותו תמיד מחייך ושמח. 'איך אדם חי כל-כך יכול למות?'
שואלים כולם..."

המרכז הקהילתי בקרית ארבע מקיים בכל שנה, לפני חג הפסח, צעדה
לזכר אמיר - 'צעדת אמיר', בחסות המועצה המקומית של קרית ארבע.

